

การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของบุคลากร องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน

Taking Tourism Promotion Policy for Implementation for Personnel of
Mae Hong Son Provincial Administrative Organization

หยีfang แซ่fang

Yeefang Saefang

คณะบริหารธุรกิจและรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

Faculty of Business and Public Administration, Western University, Thailand

Email: f.2514fang@gmail.com

Received January 20, 2021; Revised February 2, 2021; Accepted March 10, 2021

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน (2) ศึกษาความสัมพันธ์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 160 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสอบถามแบบประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า (1) การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร ด้านทรัพยากรนโยบาย อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ และด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ในระดับปานกลาง ตามลำดับ ซึ่งในการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้น ทำให้การส่งเสริมการท่องเที่ยวในภาพรวมของจังหวัด เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (2) การส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน ด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว รองลงมา คือ ด้านการบริการการท่องเที่ยว และด้านการตลาดท่องเที่ยว ตามลำดับ (3) ความสัมพันธ์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ มีค่าระดับความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำมาก ($r = 0.102$)

คำสำคัญ: นโยบาย; การส่งเสริมการท่องเที่ยว; บุคลากร

ABSTRACT

This article aimed to study (1) taking tourism promotion policy for Implementation for personnel of Mae Hong Son Provincial Administrative Organization and (2) the relationship of policy application to tourism promotion of Mae Hong Son Provincial Administrative Organization personnel. This study was a quantitative research. The sample group used in this research was 160 personnel of Mae Hong Son Provincial Administrative Organization. The study tool was a five-level estimation questionnaire. The statistics used in the data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation and Pearson's correlation coefficient.

The research results were found as follows: (1) taking tourism promotion policy for implementation for personnel of Mae Hong Son Provincial Administrative Organization was at a high level. Considering each side, it was found that the policy objectives and standards had the highest average, followed by the intentions of the operators, inter-organizational communication, policy resources and economy were at a high level., the nature of the organization that implemented the policy, social and political conditions at the moderate level, respectively; (2) tourism promotion of the Mae Hong Son Provincial Administrative Organization overall, it was found at a high level when considering each aspect, found at high level in all aspects: source or tourism activities followed by tourism services and tourism marketing respectively; and (3) the relationship between the personnel policy implementation and tourism promotion of Mae Hong Son Provincial Administrative Organization overall were not statistically positive at the very low level of relationship. ($r=0.102$).

Keywords: Policy; Tourism Promotion; Personnel

บทนำ

การท่องเที่ยว ถือว่าเป็นนโยบายสำคัญที่รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยให้ความสำคัญด้วยสามารถสร้างรายได้จำนวนมากมหาศาลให้กับประเทศ และยังมีส่วนสำคัญในการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของการคมนาคมขนส่ง รวมถึงการค้าการลงทุน พร้อมทั้งเมื่อประเทศประสบภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวสามารถช่วยให้เศรษฐกิจฟื้นตัวได้ในเวลาที่รวดเร็วกว่าปัจจัยอื่น ๆ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2554) โดยในปี พ.ศ. 2562 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยทั้งสิ้นจำนวน 307,141,990 ล้านคน มีรายได้จากการท่องเที่ยวรวมทั้งสิ้น 2,727,903.84 ล้านบาท

และในปี พ.ศ. 2563 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ทั้งสิ้นจำนวน 137,030,112 ล้านคน มีรายได้จากการท่องเที่ยวรวมทั้งสิ้นจำนวน 792,534.21 ล้านบาท (กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2563)

การนำนโยบายไปปฏิบัติที่ปรากฏอยู่ทั่วไปในกิจกรรมของรัฐ เป็นขั้นตอนเกี่ยวกับมาตรการของนโยบายที่เกิดขึ้นระหว่างกระบวนการกำหนดนโยบาย และเมื่อนโยบายได้รับความเห็นชอบในการนำไปประกาศใช้ในลักษณะต่าง ๆ อาทิเช่น พระราชบัญญัติ คำสั่งฝ่ายบริหาร หรือมติรัฐมนตรี คำพิพากษาของศาลสูงสุด หรือศาลฎีกา หรือประกาศกฎกระทรวงต่าง ๆ เมื่อนโยบายถูกนำไปปฏิบัติจะส่งผลกระทบต่อประชาชนที่เกี่ยวข้อง ถ้านโยบายไม่มีความเหมาะสม จะไม่สามารถแก้ไขปัญหาให้กับประชาชนตามที่คาดหวังไว้ ไม่ว่านโยบายนั้นจะถูกนำไปปฏิบัติให้ดียังไรก็ตาม แสดงว่านโยบายนั้นประสบความสำเร็จล้มเหลวในกรณีที่นโยบายดี แต่การนำไปปฏิบัติหากไม่ดีก็ไม่สามารถบรรลุเป้าประสงค์ตามที่ผู้กำหนดนโยบายต้องการ แสดงให้เห็นว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติมีความซับซ้อนมาก (ศุภณัฐ ทรัพย์นาวิน, 2557) ความสำเร็จของนโยบายที่เกิดขึ้นมิใช่มาจากการกำหนดนโยบายที่ดีเพียงเท่านั้น การนำนโยบายไปปฏิบัติก็ถือเป็นส่วนที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จของนโยบาย แม้การกำหนดนโยบายจะมีความชัดเจน และเป็นไปได้มากเพียงใด แต่หากกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ย่อมทำให้นโยบายนั้นยากที่จะสำเร็จ อย่างไรก็ตามนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่หน่วยงานภาครัฐ ได้มีการนำไปปฏิบัติในพื้นที่อันมีความหลากหลาย และมีบริบทที่แตกต่างกัน ความสำเร็จของนโยบายจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ให้ความสำคัญกับปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างรอบคอบ ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีลักษณะเฉพาะ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม การนำนโยบาย การส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ดังกล่าว จึงเป็นเรื่องที่มีความละเอียดอ่อน และต้องมีการศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนโยบายอย่างรอบด้าน เพื่อให้ผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติบรรลุตามเป้าหมายสูงสุดที่กำหนดไว้ได้ (ดวงตา พรหมรักษา, 2558)

ปัญหาด้านการท่องเที่ยวในภาพรวมของประเทศ ด้านการท่องเที่ยวขาดการมีส่วนร่วมจากภาคส่วนต่าง ๆ และขาดการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ รัฐบาลพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา จึงได้มีนโยบายในเรื่องเกี่ยวกับการปฏิรูปที่เน้นให้มีการปฏิรูปการบริหารจัดการภาครัฐในทุกระดับทั้งในระดับประเทศ ภูมิภาค และระดับท้องถิ่นโดยมีความมุ่งหมาย เพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์จากการปฏิรูปอย่างแท้จริง มีการบริหารจัดการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพโปร่งใสเป็นธรรม โดยได้มอบให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ทบทวนนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ด้านการพัฒนา เพื่อปรับยุทธศาสตร์ให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลง ได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการพัฒนาสินค้าและบริการท่องเที่ยว ด้านการบริหารจัดการ เน้นสิ่งที่จำเป็นต้องดำเนินการเร่งด่วน การปรับเปลี่ยนวิธีคิด การวางรากฐานจัดระบบวิธีการทำงานใหม่ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่ม กำหนดเป้าหมายทั้งมิติทาง

เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งกำหนดทิศทางการตลาดนำการพัฒนาการขับเคลื่อนสู่แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพ (Quality Destination) ด้วยการบูรณาการอย่างเป็นระบบ และการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง ให้สามารถแปลงไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม และเชื่อมต่อกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560-2564) (กอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร, 2558) จากการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่เป็นส่วนหนึ่งของพลังการขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจ เพราะการท่องเที่ยวสามารถสร้างงาน สร้างอาชีพ กระจายรายได้ มีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการพัฒนาในหลาย ๆ ด้าน สร้างคุณภาพชีวิตและความยั่งยืนให้กับประชาชนในประเทศได้ แต่การเกิดวิกฤติทางเศรษฐกิจบางช่วงเวลาที่ผ่านมาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถเป็นพลังขับเคลื่อนแก้วิกฤติดังกล่าวได้ในระดับหนึ่ง (World Tourism Organization, 1998)

แม่ฮ่องสอน เป็นจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของภาคเหนือตอนบน ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักและได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ เป็นจังหวัดที่มีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมสูง ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเข้ามาท่องเที่ยวสูง เนื่องจากความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยว ทั้งทางด้านธรรมชาติอันงดงาม ด้านศิลปวัฒนธรรมและประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์น่าประทับใจ และความพร้อมในเรื่องสถานที่พักและบริการด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่หลากหลาย เป็นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมากในแต่ละปี แต่ยังมีปัญหาในด้านการท่องเที่ยวที่ยังประสบความสำเร็จไม่ตรงตามแผนพัฒนาจังหวัดแม่ฮ่องสอนฯ ส่วนหนึ่งเป็นจากการนำนโยบายไปปฏิบัติยังไม่สมบูรณ์ ซึ่งการนำนโยบายการท่องเที่ยวไปปฏิบัติยังขาดความต่อเนื่อง การไม่ร่วมมือกันในการทำงานของภาครัฐและเอกชน การจัดสรรและการใช้งบประมาณไม่สอดคล้องกับความต้องการสภาพปัญหาการท่องเที่ยว ได้แก่ การขาดแคลนด้านบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะมัคคุเทศก์ การประชาสัมพันธ์เรื่องสถานที่ท่องเที่ยว เทศกาลหรืองานแสดงต่าง ๆ ไม่ต่อเนื่องและจริงจัง รวมถึงการแข่งขันด้านราคาของที่พัก ซึ่งมีการลดราคามากเกินไปทำให้เสียมาตรฐานด้านราคา นอกจากนี้ปัญหาเรื่องการคมนาคมยังไม่มีประสิทธิภาพ คนในพื้นที่ไม่รักษาเอกลักษณ์ความเป็นล้านนา ทำให้เสน่ห์ของความเป็นล้านนาเริ่มหายไป (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.), 2554)

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นไปตามแผนพัฒนาจังหวัดแม่ฮ่องสอน และสามารถนำไปเป็นข้อมูลในการนำไปวางแผนการพัฒนาการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่หลากหลายจากทุกภาคส่วนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

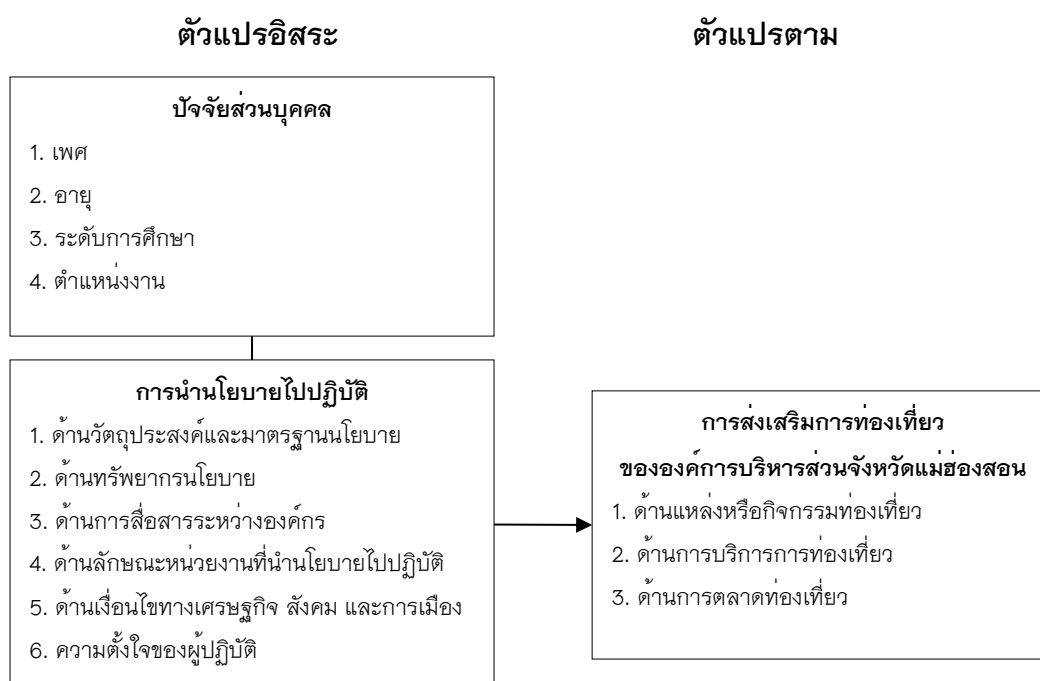
1. เพื่อศึกษาการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน

สมมติฐานการวิจัย

การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรสัมพันธ์กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในเชิงบวก

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Van Meter and Van Horn (1975) และมาตรฐานและตัวชี้วัดด้านการส่งเสริม การท่องเที่ยว (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2549) ที่กำหนดไว้เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น มาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 268 คน (องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน, 2563)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน กำหนดจำนวนตัวอย่างด้วยสูตรการคำนวณของ Yamane (1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 0.5 โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 160 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยที่เน้นการดำเนินงานเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบบสอบถามดังกล่าวประกอบด้วย คำถามแบบปลายเปิด และคำถามแบบปลายปิด โดยแบ่งโครงสร้างคำถามออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ได้แก่ เพศ, อายุ, ระดับการศึกษา และตำแหน่งงาน จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน แบ่งเป็น 6 ด้าน รวม 30 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน แบ่งเป็น 3 ด้าน รวม 15 ข้อ

มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้วใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมาพิจารณาระดับความถี่ ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณาดังสูตรการคำนวณระดับการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละระดับชั้น โดยใช้สูตรการคำนวณช่วงความกว้างของชั้นที่ 0.8 (มัลลิกา บุนนาค, 2537) การแบ่งช่วงคะแนนเฉลี่ยซึ่งใช้เกณฑ์มาตรฐาน เพื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับค่าคะแนนที่คำนวณได้ตามขั้นตอนที่ระบุไว้โดยเกณฑ์ ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
4.21-5.00	อยู่ในระดับมากที่สุด
3.41-4.20	อยู่ในระดับมาก
2.61-3.40	อยู่ในระดับปานกลาง
1.81-2.60	อยู่ในระดับน้อย
1.00-1.80	อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โดยเป็นลักษณะแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open-Ended Questionnaire) ให้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถตอบได้อย่างอิสระในการแสดงความคิดเห็น

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย

การสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามตามลำดับ ดังนี้

1. ศึกษาหลักการ ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำผลการศึกษามาสร้างแบบสอบถาม
2. กำหนดกรอบแนวคิดในการสร้างเครื่องมือ
3. สร้างเครื่องมือในการวิจัย
4. นำเครื่องมือเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเที่ยงตรง (Validity) และความน่าเชื่อถือ (Reliability) ของแบบสอบถามโดยให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ครอบคลุมของเนื้อหา ลักษณะและการจัดเรียงคำถาม รวมถึงภาษาที่ใช้ในการตั้งคำถามในแบบสอบถามเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง
6. ได้ทำการหาค่า IOC จากการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามการวิจัย จากนั้นนำไปตรวจสอบความเที่ยงตรง โดยนำแบบสอบถามไปทดลอง (Try out) เก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่าง 30 ชุด เพื่อนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นที่อยู่ในระดับ 0.7–1.00 ถือเป็นค่าความเชื่อมั่นที่สูง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) และค่าที่ผู้วิจัยได้จากการทดลองในครั้งนี้เท่ากับ 0.971
7. นำเครื่องมือที่ทดลองใช้แล้วปรับปรุงเครื่องมือให้ถูกต้องสมบูรณ์และจัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขออนุญาตถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามและตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล
3. จัดหมวดหมู่ของข้อมูล เพื่อศึกษาวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายในลักษณะของตัวแปร ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) (Runyon, 1991)

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 61.30 มีอายุ 26–40 ปี จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 31.90 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีจำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 71.90 และมีตำแหน่งงาน ลูกจ้างประจำ/ พนักงานมีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 48.75

2. ผลการวิเคราะห์การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยภาพรวม

การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากร องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย	3.77	0.38	มาก
2. ด้านทรัพยากรนโยบาย	3.55	0.35	มาก
3. ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร	3.66	0.44	มาก
4. ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ	3.41	0.27	ปานกลาง
5. ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	3.32	0.23	ปานกลาง
6. ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ	3.68	0.35	มาก
โดยภาพรวม	3.68	0.35	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.68$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}=3.77$) รองลงมา คือ ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ($\bar{X}=3.68$) ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร ($\bar{X}=3.66$) ด้านทรัพยากรนโยบาย ($\bar{X}=3.55$) ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ($\bar{X}=3.41$) และด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ($\bar{X}=3.32$) ตามลำดับ

3. วิเคราะห์ข้อมูลการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวม

การส่งเสริมการท่องเที่ยวของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว	4.02	0.40	มาก
ด้านการบริการการท่องเที่ยว	3.98	0.36	มาก
ด้านการตลาดท่องเที่ยว	3.95	0.48	มาก
โดยภาพรวม	3.98	0.30	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า การส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.98$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}=4.02$) รองลงมา คือ ด้านการบริการการท่องเที่ยว ($\bar{X}=3.98$) และด้านการตลาดท่องเที่ยว ($\bar{X}=3.95$) ตามลำดับ

4. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยภาพรวม

		การส่งเสริมการท่องเที่ยว
การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากร	ค่าสหสัมพันธ์	0.154
	P	0.052
ระดับความสัมพันธ์		ค่อนข้างต่ำ

จากตารางที่ 3 พบว่า ความสัมพันธ์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ มีค่าระดับความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำมาก ($r = 0.102$) กล่าวคือ หากบุคลากรมีการนำนโยบายไปปฏิบัติในระดับมากก็จะส่งผลกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอนในภาพรวมมากขึ้น ดังนั้น จึงไม่ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

อภิปรายผลการวิจัย

1. การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการนำนโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร ด้านทรัพยากรนโยบาย และด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณวนษ์ บุรภาพ (2562) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของเมืองพัทยาไปปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของเมืองพัทยา พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

1.1 ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการจัดทำแผนงาน/ แผนปฏิบัติที่สอดคล้องกับการดำเนินงาน รองลงมา คือ มีการกำหนดอำนาจหน้าที่และบทบาทการดำเนินงานตามนโยบายไว้อย่างชัดเจน มีการกำหนดวัตถุประสงค์ของนโยบายที่มีความชัดเจน มีการกำหนดมาตรฐานของนโยบายที่มีความชัดเจน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และวัตถุประสงค์ของนโยบายที่กำหนดจากรัฐบาลสามารถนำไปปฏิบัติในทุกพื้นที่ได้ มีการนำนโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ต่อสกุล

มีศิริ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายสาธารณะ ด้านการป้องกันและแก้ไข ภัยพิบัติไปปฏิบัติของสถานีดารวจภูธรเมืองนนทบุรี พบว่า ปัจจัยด้านมาตรฐานและ วัตถุประสงค์ของนโยบาย โดยรวมอยู่ในระดับมาก

1.2 ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการนำนโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ บุคลากรสามารถ ปฏิบัติงานได้ตามวัตถุประสงค์ของนโยบายที่หน่วยงานกำหนดไว้ รองลงมา คือ มาตรฐานการทำงานที่ หน่วยงานกำหนดเป็นสิ่งที่บุคลากรสามารถปฏิบัติได้ บุคลากรมีความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายมีการสร้าง ความเข้าใจให้กับบุคลากรในมาตรฐานของการปฏิบัติงานให้ได้ตามแผนงานที่ได้รับมอบหมาย และ บุคลากร มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงาน ตามลำดับ สอดคล้องกับ งานวิจัยของ อนุรัตน์ อนันทนาธร (2563) ศึกษาเรื่องการประเมินผลการนำนโยบายการพัฒนา เศรษฐกิจชุมชนไปสู่การปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า ระดับความคิดเห็นของบุคลากรสำนักงานพัฒนา ชุมชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่อผลของความสำเร็จของการนำนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนไปสู่การ ปฏิบัติ ด้านศักยภาพของบุคลากร อยู่ในระดับมาก

1.3 ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการนำนโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ กำหนด ผู้รับผิดชอบการดำเนินงานในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติไว้อย่างชัดเจน รองลงมา คือ มีการบริหารงานจัดการ และมีขอบเขตที่ชัดเจน ในแต่ละหน่วยงาน ระหว่างสายงานให้ความร่วมมือใน การปฏิบัติงานกันอย่างเป็นขั้นตอน บุคลากรสามารถให้คำปรึกษาและแนะนำในการนำนโยบายไป ปฏิบัติให้กับเพื่อนร่วมงานได้ และผู้บริหารมีการสื่อสารให้บุคลากรทราบถึงแผนการดำเนินงานตาม นโยบาย ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณวัฒน์ บุรภาพ (2562) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อ ความสำเร็จในการนำนโยบายการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของเมืองพัทยาไปปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการรักษาความสงบเรียบร้อยและ ความมั่นคงของเมืองพัทยา พบว่า ด้านการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

1.4 ด้านทรัพยากรนโยบาย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการนำนโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ สามารถนำ นโยบาย/ ยุทธศาสตร์ ไปทำการวางแผนไปสู่การปฏิบัติได้ รองลงมา คือ การใช้จ่ายงบประมาณ ในการปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ บุคลากรมีความเข้าใจในแผน และสามารถนำไปใช้ ในการปฏิบัติงานได้ ทรัพยากรทางการเงินของหน่วยงาน มีความพร้อมในการใช้จ่าย และงบประมาณที่ หน่วยงานของบุคลากรได้รับ สำหรับการปฏิบัติงานมีความเหมาะสม ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัย ของ ต่อสกุล มีศิริ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายสาธารณะด้านการป้องกัน

และแก้ไข ปัญหาหาเสพติดไปปฏิบัติของสถานีตำรวจภูธรเมืองนนทบุรี พบว่า ปัจจัยด้านงบประมาณโดยรวมอยู่ในระดับมาก

1.5 ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีโครงสร้างในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่ชัดเจน รองลงมา คือ มีกลไกการดูแล กำกับ ติดตามและการบริหารงาน อยู่ในระดับมาก ส่วนสมรรถนะและขนาดของหน่วยงาน มีความสามารถที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้รับงบประมาณในการนำไปใช้ เพื่อเพิ่มศักยภาพและความพร้อมในการปฏิบัติงาน และมีการเพิ่มบุคลากรที่มีความชำนาญ เพื่อมีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ได้ อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ต่อสกุล มีศิริ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายสาธารณะ ด้านการป้องกันและแก้ไข ปัญหาหาเสพติดไปปฏิบัติของสถานีตำรวจภูธรเมืองนนทบุรี พบว่า ด้านคุณลักษณะของหน่วยงานที่ปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับมาก

1.6 ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการนำนโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ การนำนโยบายไปปฏิบัติส่งผลต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง รองลงมา คือ การนำนโยบายไปปฏิบัติทำให้สภาพเศรษฐกิจดีขึ้น โครงการต่าง ๆ ของหน่วยงาน มีประโยชน์แก่สังคมและส่วนรวม ประชาชนให้ผลการตอบรับที่ดีในโครงการต่าง ๆ ที่หน่วยงานได้ดำเนินการ และประชาชนมีโอกาสได้รับบริการจากหน่วยงานได้อย่างทั่วถึงและพอเพียง ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิษณุ ชาญณรงค์ (2556) ได้ศึกษาเรื่องการนำนโยบายการอำนวยความสะดวกและความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนไปปฏิบัติในพื้นที่ 4 อำเภอของจังหวัดสงขลา ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้การนำนโยบายการอำนวยความสะดวกและความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนไปปฏิบัติประสบความสำเร็จ ได้แก่ ปัจจัยด้านการเมืองและการบริหารสภาพแวดล้อมภายนอก ส่งผลให้นโยบายการอำนวยความสะดวกและความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในพื้นที่ 4 อำเภอของจังหวัดสงขลา ประสบความสำเร็จ

2. การส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว รองลงมา คือ ด้านการบริการการท่องเที่ยว และด้านการตลาดท่องเที่ยว ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิชนันท์ อ่อนรัตน์ (2561) ศึกษาเรื่องนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการกำหนดนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในจังหวัดอุบลราชธานี มีการกำหนดนโยบาย แบ่งเป็นแผนงาน โครงการ และกิจกรรมร่วมกับของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

มีการพิจารณาทรัพยากรบริหาร ได้แก่ ความพร้อมด้านทรัพยากรบุคคล งบประมาณ เครื่องมือ เครื่องใช้ยานพาหนะ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในด้านการส่งเสริม และการพัฒนาประเพณีท้องถิ่นไทย

2.1 ด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ มีการส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการรักษาแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน รองลงมา คือ สนับสนุนหรือจัดให้มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว สนับสนุน หรือจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว สนับสนุน หรือจัดให้มีเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และสนับสนุนหรือจัดให้มีระบบการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ มธุรา สวนศรี (2559) ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อสะท้อนอัตลักษณ์ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า การบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยการมีส่วนร่วมกับชุมชนในการกำหนดอัตลักษณ์ของชุมชนที่มีส่วนส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยการพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยว เส้นทางกิจกรรม การปรับปรุงภูมิทัศน์ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และการให้ข้อมูลการท่องเที่ยวควบคู่กับการให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อให้เกิดจิตสำนึกในการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงการรวบรวมภูมิปัญญาท้องถิ่นจัดตั้งเป็นศูนย์การเรียนรู้ชุมชน

2.2 ด้านการบริการการท่องเที่ยว ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ รองลงมา คือ สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านขนส่ง สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านสารสนเทศ สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านความปลอดภัย และสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการที่พักค้างแรมสำหรับนักท่องเที่ยว ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ มธุรา สวนศรี (2559) ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อสะท้อนอัตลักษณ์ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า ด้านการจัดการท่องเที่ยว ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง มีเส้นทางจักรยานชมวิถีชีวิตชุมชน ซึ่งดำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความสุขสนานเพลิดเพลิน สถานที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว มีความสะดวกในการเดินทาง และมีความปลอดภัย

2.3 ด้านการตลาดท่องเที่ยว ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ สนับสนุนหรือจัดให้มีการโฆษณาไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยว รองลงมา คือ สนับสนุนหรือจัดให้มีการสร้างเส้นทางหรือกิจกรรมท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว ระบุวัตถุประสงค์เป้าหมายช่องทางการขาย การประชาสัมพันธ์ไว้อย่างชัดเจน สนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาดท่องเที่ยว และเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นนอกพื้นที่ที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิวธิดา ภูมิวิรมุณเฑียร วังษ์มณฑา และชัชชนะ เตชะคณา (2562) ศึกษาเรื่องแนวทางการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดนครพนม พบว่า มีการ

บริหารจัดการพื้นที่ พัฒนาเส้นทางหลัก และเส้นทางรอง ซึ่งด้านการส่งเสริมการตลาดต้องส่งเสริมการตลาดทางการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง

3. ความสัมพันธ์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ มีค่าระดับความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำมาก ($r = 0.102$) กล่าวคือ หากบุคลากรมีการนำนโยบายไปปฏิบัติในระดับมากก็จะส่งผลกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอนในภาพรวมมากขึ้น ดังนั้น จึงไม่ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประณยา ชัยรังสี (2556) ได้ศึกษาเรื่อง การนำนโยบายการพัฒนาสังคมไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ผลการวิจัยพบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายการพัฒนาสังคมไปปฏิบัติ มีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายการพัฒนาสังคมไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ถึงแม้ว่าจะอยู่ในระดับมาก แต่ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ควรมีการเพิ่มบุคลากรที่มีความชำนาญ เพื่อมีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ได้ และด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของหน่วยงาน ที่มีประโยชน์แก่สังคมและส่วนรวม ซึ่งการนำนโยบายไปปฏิบัติทำให้สภาพเศรษฐกิจดีขึ้น และประชาชนให้ผลการตอบรับที่ดีในโครงการต่าง ๆ ที่หน่วยงานได้ดำเนินการ โดยส่งเสริมให้ประชาชนมีโอกาสได้รับบริการจากหน่วยงานได้อย่างทั่วถึงและพอเพียงต่อความต้องการของประชาชนให้มากยิ่งขึ้น

2. การส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ด้านการบริการการท่องเที่ยว และด้านการตลาดท่องเที่ยว ควรมีการส่งเสริมในทุก ๆ ด้านอย่างต่อเนื่อง เพื่อจะได้เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดแม่ฮ่องสอนให้ยั่งยืนต่อไป

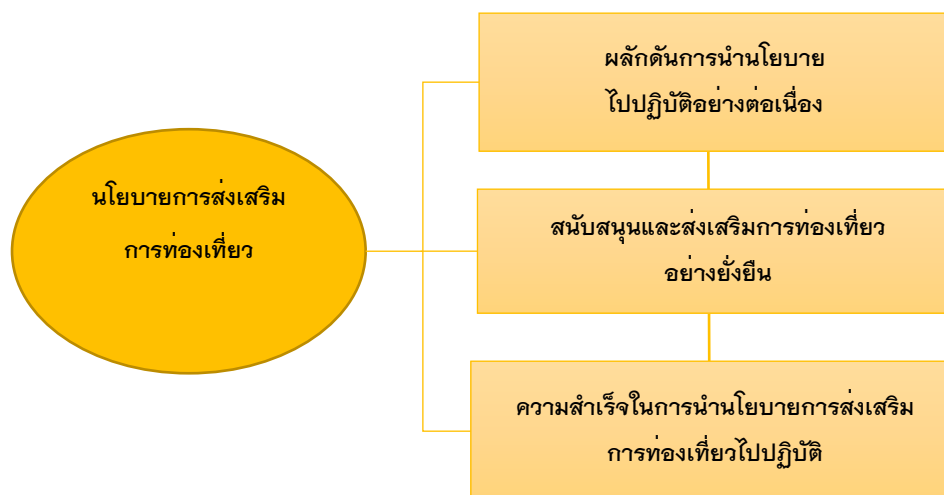
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัญหาการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอนในมุมมองความคิดเห็นของบุคลากร เพื่อให้ทราบถึงปัญหาและแนวทางการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติอย่างแท้จริง

2. ควรมีการศึกษาโดยใช้การสัมภาษณ์หรือการสนทนากลุ่ม เพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกมาประกอบกับข้อมูลเชิงปริมาณ ทำให้งานวิจัยมีข้อมูลที่น่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

องค์ความรู้จากการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยขอ
นำเสนอองค์ความรู้ใหม่จากการวิจัยเรื่องการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของ
บุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ดังภาพที่ 2 องค์ความรู้จากการวิจัย

ภาพที่ 2 องค์ความรู้จากการวิจัย

สรุป

การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัด
แม่ฮ่องสอน ควรมีการผลักดันการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง โดยมีประชุมชี้แจงเรื่องนโยบายแก่
บุคลากรเพื่อให้เข้าใจและปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกัน อีกทั้งยังควรสนับสนุนและส่งเสริมการท่องเที่ยว
อย่างยั่งยืน เพื่อช่วยผลักดันความสำเร็จในการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ

เอกสารอ้างอิง

- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2549). *มาตรฐานการพัฒนาเด็กและเยาวชน*. กรุงเทพฯ: ชุมชน
สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2554). *แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559*. สืบค้นเมื่อ 16
ธันวาคม 2556. จาก http://www.tica.or.th/images/plan_tourism2555-2559/2555-2559.pdf
- กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2563). *สถานการณ์ด้านการ
ท่องเที่ยว ปี 2563*. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2563. จาก <https://secretary.mots.go.th/policy/>
- กอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร. (2558). *ยุทธศาสตร์การปฏิรูปการท่องเที่ยวไทย*. สืบค้นเมื่อ 2 เมษายน 2559.
จาก <http://www.thaigov.go.th/index.php/th/>

- ดวงตา พรหมรักษา. (2558). การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาชุมชนเกาะบ้านหยี จังหวัดพังงา. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี*, 9(19), 17–29.
- ต่อสกุล มีศิริ. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายสาธารณะด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดไปปฏิบัติของสถานีตำรวจภูธรเมืองนนทบุรี (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- นิพนธ์ อ่อนรัตน์. (2561). นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดอุบลราชธานี. *วารสารวิจัยบัณฑิตศึกษาในกลุ่มธุรกิจและสังคมศาสตร์*, 4(2), 228–241.
- ประณยา ชัยรังสี. (2556). การนำนโยบายการพัฒนาสังคมไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. *วารสารการจัดการสมัยใหม่*, 11(2), 151–162.
- พิชญา ชาญณรงค์. (2556). การนำนโยบายการอำนวยความสะดวกและความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนไปปฏิบัติในพื้นที่ 4 อำเภอของจังหวัดสงขลา (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- มธุรา สอนศรี. (2559). แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อสะท้อนอัตลักษณ์ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง จังหวัดสมุทรปราการ. *กระแสวิวัฒนาการ*, 17(31), 41–55.
- มัลลิกา บุณนาค (2537). สถิติเพื่อการตัดสินใจ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณวนิช บุรภาพ. (2562). ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของเมืองพัทยาไปปฏิบัติ (งานนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศิริดา ภูมิวิรมุณ, เสรี วงษ์มณฑา และชัชณะ เตชะคณา. (2562). แนวทางการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดนครพนม. *วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี*, 13(1), 184–201.
- ศุภณัฐ ทรัพย์นาวิณ. (2557). นโยบายสาธารณะ. เพชรบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.). (2554). โครงการส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจ ปี 2563. สืบค้นเมื่อ 13 สิงหาคม 2563. จาก <https://sme.go.th/th/cms.php?modulekey=118>
- องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน. (2563). ข้อมูลพื้นฐานจังหวัดแม่ฮ่องสอน. สืบค้นเมื่อ 15 กันยายน 2563. จาก <http://www.maehongson.go.th/th/province-info/general-info/history.html>
- อนรรตน์ อนันทนาธร. (2563). การประเมินผลการนำนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนไปสู่การปฏิบัติ. *วารสารวิชาการวิทยาลัยบริหารศาสตร์*, 3(1), 62–73.
- Cronbach, L. J. (1963). Course Improvement Through Evaluation. *Teacher College Record*, 64, 672–683.
- Runyon, R. P. (1991). *Fundamentals of Behavioral Statistics*. New York: McGraw–Hill.
- Van Meter, D. S. & Van Horn, C. E. (1975). The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework. *Administration & Society*, 6(4), 445–488.

World Tourism Organization. (1998). *Guide for Local Authorities on Development. Sustainable Tourism*. Madrid, Spain: WTO Publication.

Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.